

Mézeskalács

64. évfolyam • 2016. december • Ára 50 dinár

Köszöntő

Még csak néhány nap, és érkezik a Mikulás! Ne felejtsetek el szépen kitisztítani a csizmákat, cipőket, hiszen csak akkor rakja tele őket finomságokkal a Mikulás bácsi, ha szép fényesek a lábbelik. Sőt, ha egy kis mondókát is megtanultok, annak még jobban fog örülni. Például ezt:

Mikulás, Mikulás, öreg Mikulás!
Mikor jössz, mikor jössz, minden gyerek vár!
Répa, cukor, csokoládé, jaj, de jó!
De a virgács jó gyereknek nem való!
Mikulás, Mikulás, öreg Mikulás!
Mikor jössz, mikor jössz, minden gyerek vár!

Ilyenkor már mindannyian ünnepi lázban égünk, és türelmetlenül várjuk a karácsonyt. Ugye milyen szép lenne, ha hó is esne ad-digra? A vidám készülődéshez találtok most

érdekes barkácsötleteket, verseket, játékos feladatokat.

Legközelebb már csak jövőre találkozunk, amikor is a zenéről és a hangszerekről lesz szó a januári Mézesben. Rajzjátékot le, hogy milyen hangszereken tudtok játszani, vagy hogy milyeneket szeretnétek megtanulni. Kíváncsian várjuk munkáitokat.

Örömteli boldog ünnepeket kívánok!

Kriszti

Rajzpályázat

Január

– Kedvenc hangszereim

Február

– Félretemes sárkányok

Szárnybontogató

– Mesék, versek

Fedőlap: Bodó Viktor, 1. osztály, Emlékiskola, Zenta

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány

Magyar Nemzeti Tanács

BETHLEN GÁBOR
Alap

A Mézeskalács megjelenését támogatja:

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■
■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja:
a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ökrész Rozália** ■
■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője:
Nagy Magdolna ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Takács Ilona** ■
Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad,**
Vojvoda Mišića 1. ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza
■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.rs ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.rs
■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Szabó Léta, 3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

A Hókirálynő

Hókirálynő tükre előtt
szépítkezik éppen,
dús haját a sok szolgálány
megfésüli szépen.

S a hópelyhek kavargva
hullanak a mélybe,
belepip a falut, várost,
hó borul a rétre.

Arcára púdert tesz,
s abból lesz lenn a dér,
így minden gyerek tudja már,
itt a hideg tél.

Két fülében jégcsap függő,
gyöngy díszíti nyakát,
téli álomba szenderült
tavaszig a világ.

Garay Zsuzsanna

Karácsonyi népszokások

Luca-nap

A decemberi népszokások sorát a Luca napja nyitja. A hiedelem szerint december 13-án a téli hosszú éjszakákkal, vagyis a sötétséggel Szent Luca átalakult boszorkánnyá. A boszorkányok elriasztására a kulcslyukba fokhagymát dugtak, az ajtófélfába kést állítottak, az ajtóra fokhagymával keresztet rajzoltak, vagy a seprűt keresztbe rakták. E napon semmit se volt szabad kölcsönkérni vagy adni, nehogy az a boszorkányok kezére jusson. A lányok Luca napján jósolták meg jövődöbelijüket. A hagyomány szerint a nők nem dolgozhattak, mert ha Luca napján fonnának vagy varrnának, nem tojnéának a tyúkok. Luca napján a fiúk elindultak meglátogatni az ismerős házat, és jókívánságaikért cserébe adományokat vártak.

Advent

Az ünnep előtti negyedik vasárnap kezdődik és december 24-éig tart az advent, ami egyben az egyházi év kezdetét is jelenti. Ez a négy hét a karácsonyra való előkészület időszaka. Ilyenkor sokan adventi koszorút készítenek. Karácsony közeledtével minden vasárnap eggyel több

gyertyát kell meggyújtani. Az estét egykor a gyertya mellett, adventi dalok éneklésével töltötte a család.

Karácsony napja

Karácsony napján az Esthajnalcsillag feljövele után került sor az ünnepi vacsorára, amely előtt azonban a gazda nem mulasztott el az udvaron a levegőbe lőni, és ezzel elkergetni a gonosz lelkeket. Eközben a gazdaszony mindent előre kikészített az asztalra, mert a vacsora végig felállítás nélkül kellett elfogyasztani. Imádkoztak, majd első fogásként mézbe mártott fokhagymát, dióbelet ettek. Karácsonykor a ház körüli állatokat gondosan ellátták, mivel különös hiedelmek kapcsolódtak hozzájuk. Voltak, akik azt tartották, hogy az állatok karácsonykor beszélni tudnak. A karácso-

ny asztal ma is elképzelhetetlen hal, bejgli, valamint dió és a család összetartását szimbolizáló kerek alma nélkül. Sok helyen vacsora után ma is annyi szeletre vágnak egy almát, ahányan ülnek az asztalnál, mondván: amilyen kerek az alma, olyan kerek, összetartó legyen a család a következő esztendőben.

Karácsony napján a népszokások célja a gonosz szellemek elűzése zajkeltéssel, állatbőrök, jelmezek, álarcok viselésével. Ekkor kerül sor a betlehemezésre is: ezt a játékot eredetileg templomokban, majd később házakhoz járva adták elő a gyerekek. Gyakran állatok is szerepeltek benne, a gyermek Jézust pedig élő kisbabával jelenítették meg. A szereplők – pásztorok, angyalok, Mária, József – ma is eljátsszák a Jézus születéséről szóló bibliai történetet, majd átadják

ajándékaikat, jókívánságokat. Ezután a háziak megvendégelik őket.

Karácsony napjával egy újabb ünnepi szakasz veszi kezdetét, a karácsonyi tizenketted, amely január 6-áig, vízkereszt napjáig tart.

Regölés

A karácsonyt követő időszakhoz kapcsolódik a regölés hagyománya: az István napjától, december 26-ától újévig járó regösök különféle énekeket adtak elő, és jókívánságokat mondtak a ház lakóinak. A regölés lényegében természetvarázsló énekmondás, köszöntés – bőségvarázsló, párokat összehozó, adománygyűjtő szokás volt.

Luca széke és a boszorkányok

Decemberben Luca széke miről híres, ki tudja?
Barkácsolhatsz te is egyet, s rálehetesz a titokra!

Tizenhárom fajta fához végy jó erős szerszámot... kezdetnek az épp elég lesz, ha kergüket lehántod.

Drótot, szeget sose használj, s tizenhárom darabból, facsapokkal illeszd össze! (Úgyis rájössz magadtól!)

Minden este faragj rajta tizenhárom napon át, s megláthatod, valót mondok, nem csak ósdi babonát!

Háromszöget formáljon majd – s tudja, aki faragja – jó erősen illeszkedjen minden egyes darabja!

Elkészült a Luca széke? Ami most jön, semmiség, hisz ráállva megláthatod a boszít a szentmisén.

No, de aztán fürgén váglass, hints egy zsáknyi mákszemet, azzal a sok gonosz banyát egész biztos, rászeded!

Amíg ők a mákot szedik, iszkolj el a székeddel, s ne tétovázz, vesd a tűzre, azon nyomban égesd el!

Mentovics Éva

Cinegenaptár – December

Elrepültek a cinegepajtások a városba.

Nem tudta megmondani senki, még az Öreg Veréb sem, ki lehet a láthatatlan haramia, akitől se éjjel, se nappal nincs biztonságban se kicsi, se nagy.

– Itt ne féljete! – nyugtatta őket az Öreg Veréb. – Itt a városban nem kell tartani semmiféle láthatatlan ellenségtől. Még ha ide merészkedne is, lelövük az emberek. Maradjatok itt velünk. Megkezdődött már az új hónap, az esztendő farkacskájának a vége.

Decembernek hívják. Itt a tél. Ínséges és veszedelmes most az élet a mezőn, a folyón, az erdőben.

De az emberek között mindig jut nekünk, apró madaraknak, menedék is, élelem is.

Picinyke persze örömmel ráállott, lelkére beszélt Cicellének is: telepedjenek le a városban.

Cicelle eleinte húzódozott, berzenkedett, hetykén kiabálta:

– Minek? Minek? Nem félek én senkitől! Senkitől! Elbánok a Láthatatlannal is!

Azt mondta Picinyke:

– Nem is azért mintha félnél. De nemsokára itt az új esztendő. Nemsokára újra ki-kik tekint

a nap, mindenki örül neki. És itt, a városban senki se tudja énekel köszönteni. A verebek csak csiripelni tudnak, a varjak csak károgni, a csókák csikogni. Tavaly én énekeltem itt az első kis tavaszi éneket a napnak. Most te is énekelsz neki.

Ez más beszéd volt. Tetszett Cicellének.

– Így igen! Igaz! Maradok, itt, itt! Énekelni, azt tudok. Erős a hangom, szépen zeng, hallja majd az egész város.

Elindultak lakást keresni. Nem volt könnyű.

A város nem erdő: itt télen is foglalt minden odú, seregélydúc, fészek, még a falrepedések, eresz alatti zugok is. Abban az ereszalji verébfészekben, ahonnan tavaly az újévi fenyőfát leste meg Picinyke, most egy fiatal verébcsalád lakott.

Megint az Öreg Veréb segített Picinykén. Azt mondta neki:

– Röpjületek el ahhoz a házhoz, ni, ahhoz a piros tetős házikóhoz. Láttam ott egy kislányt, vésővel babrált egy fatuskón. Nézzétek meg: hátha cinkeodút faragcsál.

Elsuhant nyomban Picinyke meg Cicelle a piros tetős házikóhoz. Mit gondoltok, kit

láttak a kertjében? Azt a félelmetes, szakállas vadászt, aki majdnem agyonlőtte Cicellét.

A vadász éppen fölkapaszkodott egy fára. Kalapács, szög meg egy faragott faodú volt a kezében. Hozzáillesztette az odút a fatörzhöz, és lekiáltott:

– Jó lesz itt?

Lentről Masenyka felelt neki:

– Jó, éppen jó!

És a szakállas vadász erősen odaszögezte az odút a fatörzhöz, aztán lemászott a fáról.

Picinyke meg Cicelle mindjárt bekukkantott az odúba. Megállapították, hogy soha életükben nem láttak még kényelmesebb lakást. Masenyka jókora üreget fúrt a fatuskóba, ki is bélelte puha meleg tollal, pihével meg gyapjával. Észrevétlenül repült el a hónap. Senki nem háborgatta a cinkéket, élhettek kedvükre. Masenyka reggelente megterített nekik ágra szögezett asztalkájukon.

Újév táján még egy fontos esemény történt, az év utolsó eseménye. Masenyka apja, aki néha elment a városból vadászni, egy különös madarat hozott haza. Összefutottak csudájára a szomszédok.

Hófehér tollú, hatalmas bagoly volt, olyan fehér, hogy mikor a vadász ledobta a hóra, alig lehetett meglátni.

– Ez a mi gonosz téli vendégünk – magyarázta a vadász Masenykának meg a szomszédoknak –, a sarki bagoly. Éjjel-nappal egyformán jól lát, és nem menekül karmai közül se egér, se fogoly, se nyúl, de még a mókus se a fán. Nesztelenül repül, és szinte láthatatlanul. Nézzétek csak, észre se vennénk a havon!

Picinyke meg Cicelle persze egy szót sem értett a szakállas vadász magyarázatából. Mégis tudták mind a ketten, kit ölt meg a vadász. Cicelle elkiáltotta magát:

– Itt a Láthatatlan! Itt! Itt! – És a tetőkről, fákról nyomban odagyűltek a városi verebek, varjak, csókák, megbámulni a szörnyeteget.

Estére fenyőfát díszítettek Masenykáék, a fenyőfa körül gyerekek ugrándoztak, zsivajogtak, de a cinegék cseppet sem haragudtak érte. Most már tudták, hogy a gyertyákkal, játékokkal feldíszített fenyő az újévet hozza el nekik, az új esztendő pedig visszaadja majd a fényt, meleget, a vidám élet sokféle örömét.

Bianki meséje • Fordította Rab Zsuzsa

Gerlice otthona

A vihar kidöntött egy hatalmas öreg fát. Re-
csegeve-ropogva dőlt el a
törzs, estében összezúzta a
szomszédokat, maga alatt a
kisebb bokrokat, de széttö-
redezek, messzire röpültek
saját ágai, gallyai is.

Gerlice éppen napi éle-
lemszerző körútján járt,
mikor a szélvész kitört. Sze-
gény kismadár alig talált
egy kicsi menedéket egy
idegen fa takarásában, már
a világra zúdult a felhősza-
kadás.

Gerlice ázottan, sérült
szárnyacskaival vészelt át

az égiháborút, és apró fel-
röppenései között inkább a
földön bicegve indult volna
haza, otthonába.

A környékre sem ismert
rá. A fészket évek óta tartó
fa a földön hevert, s romjai
között Gerlice sírva találta
meg saját szétszóródott tol-
lait, pihéit.

Hajléktalanná vált. Mi-
kor a veszteség első fájdal-
ma után magához tért, an-
nak örült, hogy fiókái már
kiröppentek, őket nem
érte sérülés. Párját nem-
régén veszítette el, rá sem
számíthatott, hogy fészkü-

ket közösen építhessék fel
újra.

Elindult, hogy új otthont
keressen.

– Ide te nem férsz be!
– csiripeltek lármásan a ve-
rebek. – Mi is a fecskék fész-
kébe bújunk, nekik úgyse
lesz rá szükségük hónap-
okig.

– Nem tudjuk, hogy ju-
tott eszedbe nálunk keres-
ni menedéket – károgtak a
varjak. – Sérült a szárnyad,
ugyan hogyan repkednél
fel ekkora magasságba?

– Mi nyáron a földön
fészkelünk, míg a fiókák

kicsik – szóltak a fácánok
–, később viszont a csupas-
z faágakon húzzuk meg ma-
gunkat. Gyere, megférsz
közöttünk!

Gilice sírva sántikált-
repkedett tovább, saját kis
fészke nélkül elképzelni se
tudta életét.

*

Tudjátok-e, mekkora fájd-
alom az, ha az ember gye-
reke a kalapáccsal a szög
feje helyett saját körmét
találja el? Vicuska feljajdult,
majdnem ordított, de aztán
csak sziszegve rázta lilára
színesült körmét. Három
kisöccse: Bálintka, Danika
és Dávidka segítségre ké-
szen figyelte minden moz-
dulatát.

Vicuska ma azt tanul-
ta az iskolában, hogyan
kell madáretetőt készíteni.
Büszkén hozta haza saját

művét, hogy ablakuk elé
függesszék.

Édesapa segítségével
most öten láttak hozzá,
hogy madárodút is készít-
senek. Ha erős tél lesz, nagy
faggyal, sok hóval, bizony
néhány madárka megsérül-
het, fészke megsemmisül-
het, s ők emberi gondosko-
dásra szorulhatnak.

Kiderült, hogy odút is
olyan könnyű készíteni,
mint madáretetőt. Sőt, itt-
hon könnyebb is, mert min-
denki segített, hogy a négy
oldalt összeszegezzék, alját-
tetejét rászerelejk, s mielőtt
a másik ablak alá felakasz-
tották volna, még ki is bélel-
ték fűrészporral, forgácscsal,
régiruhadarabjaikkal. Dani-
ka kinőtt kesztyűjét hozta,

Dávidka lyukas zokniját,
Bálintka meg a rágott fülű
sapkát, amit öcsikéi sem
örökölhethnének tőle. Vicus-

ka a nagy odúteremtésben
még sajgó körméről is meg-
feledkezett.

*

Gerlice először megijedt
a zajos gyerekcsapattól, de
aztán észrevette, hogy a ma-
dáretető alatt néhány szem
magvacska a földre hullott.
Odaóvatoskodott, sajgó
szárnyacskaival takargatta
magát. Olyan mohón esett
neki a finom falatoknak,
hogy a nagy csendre is csak
akkor figyelt fel, mikor már
két pici marokban fogoly
volt.

– Nézzétek csak! – ujjon-
gott fel Bálint. – Itt van a
madárodú első lakója!

– Az első madárodú la-
kója – mosolygott Édesapa.
– Ha ő beköltözik, másik
odút is kell készítenünk,
hogy legyen tartalék.

– Szegény gerlicének vé-
res a szárnya! – simogatta
meg Vicuska az első jöve-
vényt.

– Milyen sovány! Majd-
nem üres a begye! Ugyan
mikor evett utoljára? – vet-
ték körbe mindnyájan a kis
viharvert menekültet.

Gerlice először kétség-
beesetten verdesett sérült
szárnyával is, aztán, mikor
először a madáretetőhöz
tették, majd puha odújába,
megnyugodott: ezen a té-
len már biztosan nem lesz
hajléktalan.

Pataki Edit

Dávid Loretta, 1. osztály, Arany János iskola, Oromhegyes

Futó Lea, 4. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

Madárszálló

Havas téli nagy ég alatt
vendégeim a madarak.
Kopognak már az ablakon,
jól élnek itt morzsán, magon.

Csipegetnek, eszegetnek
ha jóllaktak elröppennek.
De holnapra visszajönnek,
ablakomon beköszönnek.

Így élnek ők a nagy télben
vendégeim minden délben.
Meghálálják majd tavasszal
madárfüttyel, madárdallal!

Tordon Ákos

Tóth Vivien, 2. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Suhannak a szárnyak...

Kis angyalkák csilingelnek,
suhannak a szárnyak...
apró égi tünemények
szobácskánkba szállnak.

Kezükben egy arany csengő,
fehér szárnyuk lebben...
ilyen csodát nem festhet le
egy művész sem szebben.

Hófehér a ruhácskájuk,
csillogó a szárnyuk,
fáról fényes csillagszóró
sziporkázik rájuk.

Tündöklően szikráznak,
lebbennek a szárnyak...
hófehér kis angyalkák
háztól-házra járnak.

Kedves hangjuk úgy csilingel,
akár száz kis csengő...
láthat majd a gyermek ilyen
akkor is, ha megnő?

Biztos láthat: anyáék is
boldogan csodálják...
hófehér kis angyalkákat
a szívükbe zárják.

Leteszik a karácsonyfát
szobánk közepére,
s búcsút intve tovaszállnak
a csillagos égbe.

Mentovics Éva

Sándor Áron, 1. osztály, Emlékiskola, Zenta

A legkisebb karácsonyi angyal

Téli este volt, kevés karácsony előtt. Egész nap havazott, de alkonyattájt elfújta a felhőket a szél. A holdvilágos, csillagos ég, mint egy hímzett terítő, úgy borult a Föld fölé.

– Itt az ideje, hogy összegyűjtsük a kívánságcédulákat – szólta a Karácsonyi Manó, mialatt körülnézett az égi műhelyben. A rak-tárpocok mind tele voltak. Ameddig csak a szem ellátott, egyik játékszer a másik után. Semmit sem felejtettek ki. Az angyalok konyhájából pedig olyan ínycsiklandó, édes illatok lengedeztek, hogy finomabbakat már el sem lehetett képzelni.

– Igen – bólintott Karácsonyi Manó –, elkészültünk. Most már csak rendesen be kell csomagolni mindent, és megcímezni, akkor megpakolhatom a szánomat, és indulhatunk kiosztani az ajándékokat.

A kis karácsonyi angyalok egész esztendőben erre a pillanatra készültek. Milyen szívesen repültek ki a hóval takart világba, hogy házról házra járva összegyűjtsék a gyerekek kívánságcéduláit.

Nagyság szerint gyorsan felsorakoztak. Velük tartott a legkisebb angyal is, aki most először indult útnak. Karácsonyi Manó hívására a világ minden részéből jelentkezett egy-egy angyal, a nagyvárosokból egyszerre több is. Sorra előléptek. Mindegyikük kapott egy postástáskát és egy meleg köpenyt, és máris repülhettek, hogy összegyűjtsék a kívánságcédulákat. Végül a legkisebb angyal is sorra került.

– Te ma az én segítségem leszel – mondta Karácsonyi Manó. – Ül be a kapucnimba. Puha és meleg.

Hogy örült a kis angyal, hogy nem kell egyedül szállodnia az éjszakában! Gyorsan kényelembe helyezkedett a meleg kapucniban, és csak akkor nyitotta fel ismét a szemét,

amikor Karácsonyi Manó a hófelhőhegy tetején lefékezte sítálpait.

– Megérkeztünk – hallotta a Manó morgását, és mindjárt kíváncsian körülnézett. Lábai előtt egy falu nyújtózkodott. Aludni látszott a vastag hótakaró alatt. Még a falu szökőkútja is felhagyott a csobogással: hosszú jégcsapok lógtak a csövein.

– Látod a borítékokat az ablakokban? – kérdezte Karácsonyi Manó, és síbotjával az egyik kivilágított négyszögre mutatott.

Valóban, ott lapult egy piros boríték. Fenyőágot rajzolt rá valaki, így címezte meg nagy betűkkel: „Karácsonyi Manónak, az égi műhelybe.”

– Szedd össze mindenünnen a borítékokat, és dobd be a postástáskádba – mondta mosolyogva Karácsonyi Manó, és útjára indította a kisangyalt. – Én addig bejárom az istállókat, hogy megtudjam az állatok kívánságait.

A kisangyal buzgó keresésbe és gyűjtögetésbe kezdett. Táskája hamarosan húzni kezdte a vállát. Végül már csak egyetlen ház volt hátra: fentről, az erdőszélről nézett le a völgybe kivilágított ablakaival. Mivel Karácsonyi Manó még nem volt sehol, a kisangyal elhatározta, hogy egyedül repül föl oda. De tele táskával a vállán, ez nem is volt olyan könnyű

Tót Bagi Emese

3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

feladat. Nagy nehezen odaért, de alighogy elvette az ablakdeszkáról a kívánságlistát és beledugta a táskájába, elvesztette az egyensúlyát, és belebukfencezett a hóba.

Ott feküdt rövid kabátjában, haja, szeme, szája fehér a hótól, és ott hevert körülötte a sok szétszóródott kívánságcédula is.

A kisangyal jól megrándította a lábát, de most nem törődött vele. Ijedten kapkodta össze a havon hánykódó leveleket, és gyorsan megszámlolta őket. Mind gyorsabban mozgott az ajkai. Újra és újra végigment rajtuk, arca már égett az idegességtől – de hiába, egy levél hiányzott.

Kicsordultak a kisangyal könnyei. Eszébe jutott az a gyerek, aki emiatt nem kapja majd meg az ajándékait, és eszébe jutott az is, hogy Karácsonyi Manó milyen haragos lesz. Olyan keservesen sírt, hogy még a gyerekek építette Hóember jeges szívét is megdobogtatta a részvét.

– Szemem széncsillagai neked világítanak. Ó, hogy milyen havas lett aranyos angyalhadj! – dühnyögte a nagy piros orra alatt a hóember, és izzani kezdő szemeivel fénycsóvát bocsátott a behavazott kertre.

A kisangyal nagyon megijedt, mikor a termetes fehér figura meglevenedett előtte a holdfényben. De mikor rájött, hogy segíteni akar, örömeiben tapsolni kezdett és felkiáltott:

– Világosabban, kedves Hóember, világosabban!

A szénszemek, sajnos túl kicsik voltak ahhoz, hogy erősebben világíthassanak. A Hóember ekkor összeszedte minden erejét, és azt mondta:

– Gyertya csonkja, adj világot, havas éjben vessél lángot!

És már fel is lobbant a gyertyaláng azon a piros gyertyacsonkon, amit a Hóember orra helyére tűztek a gyerekek. Ekkor látta meg végre a kisangyal, hogy ott fekszik a levél egy

mélyedésben. Ujjongó örömmel dugta vissza postástáskájába, két karját a fehér jó barát nyaka köré fonta, és megkérdezte:

– Hogyan köszönjem ezt meg neked?

A Hóember a mind kisebb olvadó gyertyacsonk fényében elmosolyodott:

– Nekem van köszönnivalóm, kisangyal.

Megmelengetted jég szívemet.

– Mégis köszönjük a segítséget – szólta közbe Karácsonyi Manó, aki már jó ideje figyelte őket észrevétlenül, és most előlépett a sötétből. – Nélküled nagyon boldogtalan lett volna egy kisgyermek.

A Hóember zavartan hallgatott. Karácsonyi Manó ezalatt karjára vette a kisangyalt, és csapzott hajfűrtjeit félresimította kisírt arcocskájából.

– Ahhoz képest, hogy először csináltad, nagyon jól végezted a dolgodat – mondta neki. – De az biztos, hogy aki még olyan tapasztalatlan, mint te vagy, az nem röpködhet csak úgy segítség nélkül az éjszakában, hogy összegyűjtse a kívánságlistákat.

A kisangyal elvörösödött. De mivel olyan barátságosan nézett rá Karácsonyi Manó, vette magának a bátorságot, és így felelt:

– Nem engednék meg a Hóembernek, hogy ezután is mindig segítsen a kívánságlistákat gyűjtő legkisebb angyalkának?

Karácsonyi Manó végigsimította a szakállát.

– Hm – dühnyögte –, nem is rossz gondolat. Kérdés, mit szól ehhez ő maga.

A Hóember egyetlen szócskát sem bírt kinyögni a boldogságtól és meghatódottságtól. Csak az orrával és a szemével intett, és ez válasznak elég is volt. És amikor Karácsonyi Manó – kapucnijában a kisangyallal – síléceit a mennyei kapu felé fordította, egy nagy, fehér hóhenger takarította előtte simára az utat.

Karin Jäckel
Ford.: Mezey Katalin

Ottokár

Volt egyszer egy csipkebokor, itt, nem messze, egy udvaron.

Alatta egy csöppnyi vár, benne lakott Ottokár.

Hideg volt kint, hideg ősz. Ej, de fázott Ottokár! Vacogott a foga már. És a gondja nőtön nőtt: miből vegyen tüzelőt? Kis kályhája jéghideg. Szobája így oly rideg...

Kinyitotta kis szekrényét, elővette az ereszényét. Abban meg csak egy garas. Hogy fát vegyen, csak egy deszkát, kellene még két garas.

Mert nem mondtam, hej, nem mondtam, Ottokárnak a kályhája oly kicsi volt, csak akkora, mint egy gyufás skatulyácska. Elég volt az, épp elég a csöppnyi várba, ott meg az egyetlen szobába. Szobába-e? Szobácskába. Abba az egy szobácskába a kis kályha, fászládikó, egy ágyikó, egy asztalka, egy pohárka, pici kancsó, két székecske, egy szekrényke – ennyinek volt csak ott helye. S Ottokár még belefért – a kályha a füléig ért.

Ily csöpp embert láttál már? Ha nem láttál, bizony kár! Mert ilyen, mint Ottokár, kevés van a világon. Én meg egy hete tudom: Ottokár a szomszédom.

No, erről majd mesélek. Egyelőre Ottokár várában ül, didereg.

Dideregve kesereg!

Fölhúzta a nagykabátját, lábán már a csizmája, fején ott ül kucsmája. Mégis fázik, majd' megfagy. Hát ha tél lesz, s hó lesz, nagy?

– Mit tegyek, ó, mit tegyek, egy szál deszkát hogy vegyek? – így töprengett Ottokár.

Foga így szólt:

– Vac-vac-vac! Ha nem mozogsz, így megfagsz!

Keze így szólt:

– Megkékülök, ha még egy órát itt ücsörgök!

Lába így szólt:

– Sétálj egyet! A csizmad így olyan hideg! Kilépett hát Ottokár a csöppnyi vár ajtaján.

Kint fújt a szél, jéghideg szél, hej, de fázott Ot-

tokár! A kezeit zsebre vágta, csöpp lábait meg kapkodta, s már nem is fázott annyira! Ment, mendegélt fél óráig, míg elért a kiskapumig. Épp kiléptem a kapun, mikor azt hallom, hogy:

– Juj!

Lenézek, hát egy emberke! Úgy megijedt, majd megdermedt! Azt gondolta, hogy rálépek.

Lehajolok hozzá, s kérdem:

– Hát te ki vagy, mi a neved?

– Ottokár.

– Hová mész e hideg szélben?

– Sétálok, hogy le ne fagyjon lábam, kezem.

– Gyere be, te kicsi ember, majd itt nálam megmelegszel!

– Van énnékem kicsi váram, egy szobácskám, egy kis kályhám, csak ha lenne egy szál deszkám...

– Egy szál deszkád? Jól hallom?

– Jól bizony. Ha beosztom, azzal aztán tavaszig meleg lenne otthonom.

– Hát mekkora az a kályha?

– Mint egy gyufás skatulyácska.

– Hej, adok én egy szál deszkát, hazaviszem, csak mutasd meg, hol a vár!

Örült nagyon Ottokár! Már nem fázott, nem vacogott, körülöttem ugrándozott, míg a deszkát hazavittem, egészen a váráig!

Nem is mentünk sokáig. Itt, mindjárt itt, a közelben, kiskapumtól két ház ellen, itt van az a csipkebokor. Alatta a csöppnyi vár, alig látszik a bokorból.

Szívből szólott Ottokár:

– Gyere el majd vendégségbe, egyszer-kétszer minden évbe!

El is mentem másnap mindjárt, de megjártam, az angyalát... A vár pici ajtajába besorult a cipőm orra!

Addig húztam innen kintről, Ottokár meg tolt bentről, ajajajajajaj, estig ki is szabadtam, hanem addig jajajaj, jaj de nagyon megfájdult a nagyujjam!

Egész éjjel nem aludtam, a lábamat boro-gattam.

Inkább menj te vendégségbe, Ottokárhoz, senki másához, s meglátod, hogy bekerülsz a mesébe!

Kovács Jolánka

**Szubotity
Bianka**
2. osztály,
Miloje Čiplic
iskola,
Törökbecse

Juhász Noémi
4. osztály,
Széchenyi
István iskola,
Szabadka

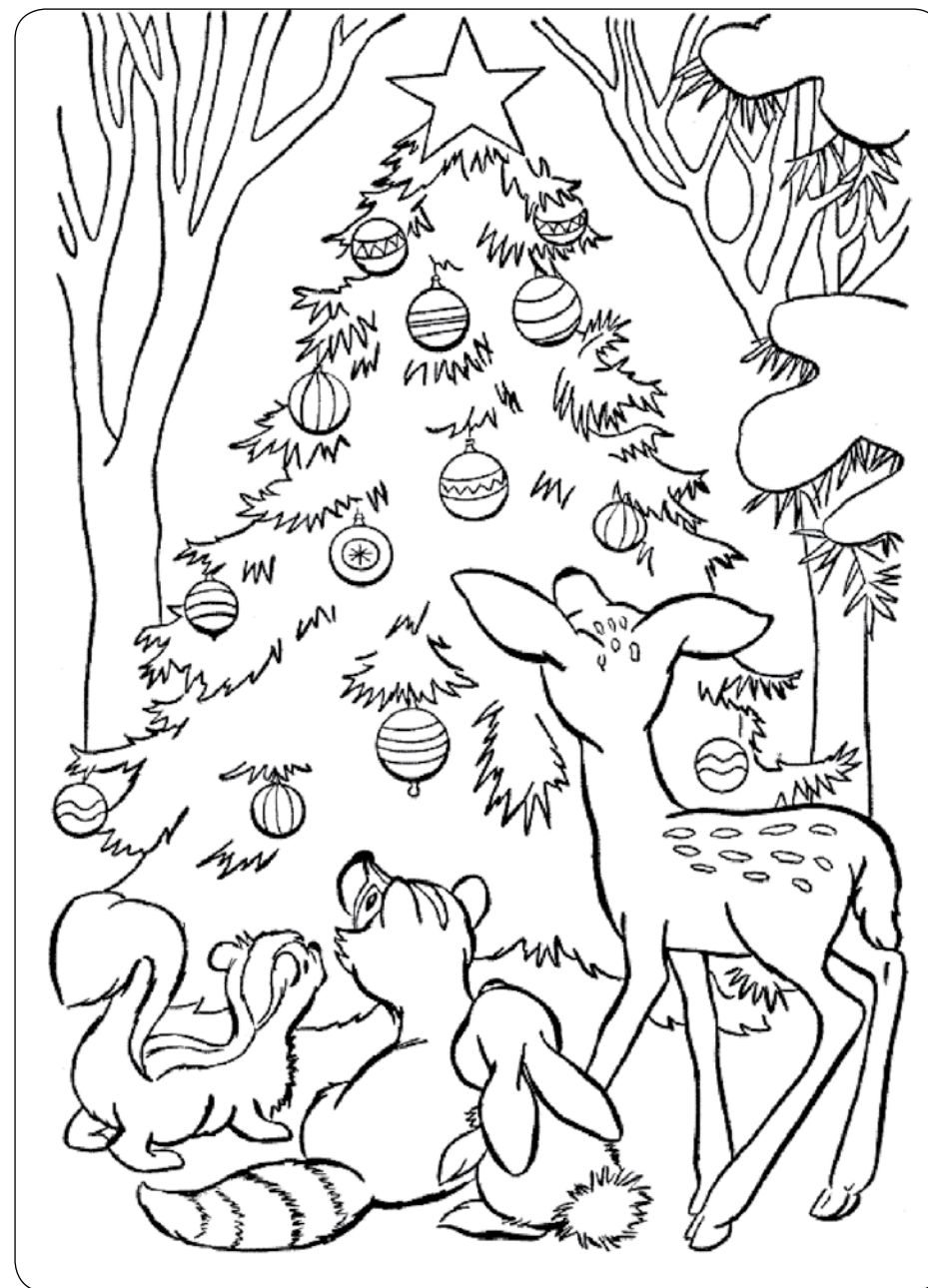
Miből mennyi van?

Számold meg, miből mennyi van a képen, és írd a tárgyak mellé!

Színezd ki!

◆ Téli örömök ◆ Téli örömök ◆ Téli örömök ◆ Téli örömök ◆

Kolozsi Anna

1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Galambos Lea

1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Mándity Renáta

3. osztály, Ivo Andrić iskola, Tiszakálmánfalva

Hén Bertold

1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Kis Jovák Zalán

1. osztály, Emléiskola, Zenta

Raffai Lenke

3. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Kucsera Dávid

1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Móra Réka

2. osztály, Kárász Karolina iskola, Horgos

Szőllősi Lucia

1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szenttamás

Végvári Violetta

2. osztály, József Attila iskola, Újvidék

Böde László

1. osztály, Emléiskola, Zenta

Stojiljković Andrej

3. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Karácsonyfa

Karácsonyfa
csillog-villog,
Szép karácsony
ünnepe sosem
szomorú!
Minden gyermek
szereti. Tél, tél, tél!

Král Blanka

2. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

Ünnepnapra

Odakint már hideg van
téli idő járja,
a sok madár csiripeli
teljesüljön mindenki álma.

Decemberben, ünnepnapon
örül már a sok gyerek,
Mikulás és Télapó,
nagyon várunk, jöjjetek!

Tóth Bettina

3. osztály, Ady Endre iskola, Torda

Ezért szeretem a telet

Már egy idő óta, mikor az iskolába igyekszem, arra lettem figyelmes, hogy a reggelek hidegebbek és hidegebbek. Az pedig arra a következtetésre utal, hogy nemsokára itt a tél. Megjelenik a mosoly az arcomon, mert a tél összefügg a téli szünidővel. Ha lesz hó, lesz majd szánkózás is, hógolyózás is, meg hóemberépítés is. Az őszi munkálatok befejeződnek, így a testvérem és én több időt tölthetünk a szüleinkkel. Télen van a karácsony, a legszebb keresztény ünnep. Ekkor jön a Télapó is, és hozza az ajándékokat, és én örülök, mert jó voltam és tudom, hogy hozám is eljön. Többre már nem is gondolhattam, mert az iskolához értem, magamhoz tértem a szép álmomból.

Hofman Dorián

3. osztály, Ady Endre iskola, Torda

De szeretek gyerek lenni!

De szeretek gyerek lenni,
fáról meggyet szedni.
De szeretek gyerek lenni,
iskolába elmenni.
De szeretek gyerek lenni,
sok házit megcsinálni.
De az élet olyan,
mint egy nagy cseresznye,
csak sokkal édesebb,
mert barátokkal van tele.

Bakos Ádám és Pletikoszity Bence

3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Kirándulni voltunk

A harmadikos diákok Újvidékre mentek kirándulni. Az út kétórás volt. Először Péterváradot néztük meg, ahol láttuk a Dunát, a toronyórát és Újvidéket madártávlatból. Ezután a Vajdasági Múzeumba mentünk, ahol sok érdekességet láttunk. Nekem legjobban a régi pénzermék tetszett. Délután a Duna parkban játszottunk és fagyiztunk. Végül a városközpontban sétáltunk, megcsodáltuk a főteret, a szobrokat, a nagytemplomot és a városi forgatagot. Jól elfáradtunk. Szép volt ez a nap, mert olyan sok mindent láttunk.

Dér Enikő

3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Csalimese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy róka. Ez a róka sokat vonyított az erdőben.

Egy nap sétált a királyfi az erdőben és meglátta. Hirtelen elkezdett szaladni. Nem tudott fára mászni, ezért elbújt a barlangban. Sötét volt bent, és félt a kis róka.

Még most is ott van, ha ki nem jött a barlangból.

Vőneki Dávid

4. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Az első hó

A hosszú, színekben dúskáló ősz után egyik napról a másikra leesett az első hó. Bár Zsófi és Karcsi szülei már késő este felfigyeltek az utcai lámpa fényében pilinkélő hóra, a gyerekek csak reggel vették észre, hogy az egész környék fehér ruhát öltött.

– Odanézz, Anya! Esett a hó! Jaj, de jó! Ma a hőcsizmámban szeretnék az oviba menni! – örvendezett Karcsi.

Zsófi is odatapasztotta a két kezét és az arcát a hideg ablaküveghez, és csak némán nézte az utcát. Talán már az első hóember építése járt a fejében.

A gyerekek villámgyorsan elkészültek, és rábeszítették anyukájukat, hogy korábban induljanak el az oviba. A nagycsoportos Zsófi, aki két évvel volt idősebb öccsénél, kiszökkent a bejárati ajtón. Feltekintett, és igyekezett néhány szállongó hópíhét elkapni. Karcsi pedig neki futott, és egy nagy lendület után hatalmasat huppant a hóba. Szerencsére nem ütötte meg magát, mert a fehér takaróval borított fűvön landolt. Éppen elkezdett feltápáskodni, amikor valamire felfigyelt.

– Anya, gyere ide gyorsan! Mutatni akarok valamit.

Anyával együtt Zsófi is odalépett Karcsihoz, és arrafelé néztek, ahova a vastag kesztyűbe rejtett kezével mutatott.

– Látjátok? Nyomok vannak a hóban. Ahhoz a bokorhoz vezetnek.

Karcsi kérdően nézett nővérére és anyukájára. Zsófi, aki nagyon élvezte, amikor valami újat taníthatott kisöccsének, azonnal rávágta:

– Nyuszi járt a házunk előtt, Öcsi! Biztosan a havazás elől akart elrejtőzni, és bebújt a bokor alá.

– Egy igazi nyuszi? Nahát! Bevihetjük a házunkba is? Az enyém lehet? – és még áhítozva hozzátette: – Nagyon szeretném!

Erre már az anyukája válaszolt:
– Karcsikám, ez vadnyúl. Itt él az utcán és a közeli mezőn.

Még mielőtt a kisfiú elpityeredett volna, Zsófi kétségbeesetten felkiáltott:

– De mit fog most enni ez a szegény nyuszi? A bokrokról már lehullott a levél, a fűvet pedig vastag hó takarja.

Ő és a kisöccse faggató szemekkel nézett fel anyukájukra.

– Gyerekek! Indulnunk kell az óvodába. Délutánra biztosan kiötlünk valami megoldást.

Hamarosan alábbhagyott a havazás, és az oviból hazafelé jövet már nem is esett. A gyerekek a házuk elé érve látták, hogy egymást keresztező, keszekusza nyuszilábnymok tarkították a hóval takart fűvet. Útközben anyukájuk megígérte, hogy valami meglepetés vár rájuk. Most benyúlt a terasz oszlopa mögé, és előhúzott egy nagy zacskó nyuszieledelt.

A gyerekek ujjongva siettek hozzá, és mindketten kaptak egy-egy kis pohárral belőle. A bokor tövéhez öntötték, mert ott látták a legtöbb nyomot. Még vártak néhány percet, hátha a nyuszi máris belekezd a lakmározásba, ám hamarosan elkezdtek dideregni, így aztán inkább bementek a házba. Az ablakból próbálták kilesni a nyuszit, de nem láttak semmi mocorgást.

Vacsora előtt Karcsi megkérdezte:

– Anya, megnézhetjük, hogy megette-e már a nyuszmusz az ételt?

– Jó ötlet – válaszolta anya. – Gyerekek, bújjatok gyorsan kabátba, és húzzatok csizmát! Amilyen csendesen csak tudunk, kiosonunk a ház elé.

Így is tettek. Amikor a nyuszieledel hűlt helyét találták a bokor alatt, a testvérek örömben lelkendezni kezdtek. Az étel helyett picike, fekete bogycskák díszítették a fehér havat. Mit gondolsz, mik voltak azok?

A tél folyamán Zsófi és Karcsi sokszor megetette a nyuszit, és néha még meg is pillantották. Persze, ahogy megjelentek, a fehér farkú szörgumó átiskolt az utca túloldalára. De mielőtt elmenekült előlük, rájuk nézett néhány pillanatra. Ekkor mindkét gyereknek az az érzése támadt, hogy hálával volt teli a nyuszi két barna szemecskéje.

Nyquist Gizella

Madáretető

Esik a hó meg a dara,
didereg az ég madara.
Vacog a kis cinege,
majd megveszi már az Isten hidege.

Kipp, kopp, kalapács,
kinek készül ez a ház?
E falacska, e tető,
kié lesz majd ez a madáretető?

Hát a tied, hiszed-e?
Esik a hó meg a dara,
röpülj ide ég madara, cinege!

Udud István

Molnár Sára, 1. osztály, József Attila iskola, Kupuszina

Barkács

A Mikulás rénszarvasai

Szükséges anyagok:

- papírgurigák
- színes papír
- karton
- filctoll
- olló
- ragasztó

zolja neki szemet, száját, vagy mozgó szemet is használhatsz. Végül ragaszd rá a megszáradt gurigára. És kész is a vigyorgó szánhúzó.

Ha alját is csinálsz a guriganak, akár pici meglepetéseket is pakolhatsz bele. Kartonpapírra rajzold át a kör alakú alját, vágd ki, és erősítsd rá a rénszarvasra.

Jó szórakozást!

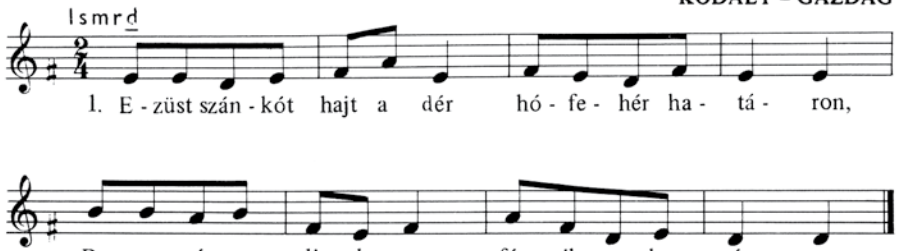
Elkészítés:

A gurigákat ferd be barnára (színes papírral is be lehet borítani). Ha több rénszarvast szeretnél készíteni, kartonpapírra rajzold meg a sablont a fejnek, az orrnak és a szarvaknak. Majd másold át színes papírra és vágd ki. Raj-

Ezüst szánkót hajt a dér

KODÁLY – GAZDAG

1. E - züst szán - kót hajt a dér hó - fe - hér ha - tá - ron,
De - res szá - non di - de - reg, fá - zik a ka - rá - csony.

Ezüst szánkót hajt a dér hófehér határon,
Deres szánon didereg, fázik a karácsony.

Zendül a jég a tavon, amint által jönnek.
Decemberi hópihén fénylik már az ünnep.

A kályhánkban láng lobog, gyere be, karácsony!
Gyűjtsd meg gyertyád, fényszóród a fenyőfaágon.

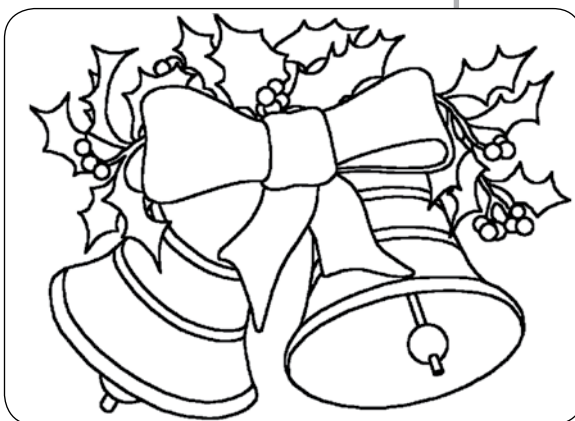
Melegedj meg idebent, légy vendégünk mára!
Karácsonyi csillagod tedd a fenyőfánkra!

Csillagcsengő

Jégcsap csendül, jégcsap cseng
csillagcsengő égen leng.
Jégcsap csücskén csüngő nesz
csilló neszből csengés lesz.

Jégcsap csücskén fény csendül
égen csüngő szél lendül...
Jégcsap csörren, csilló csend
csokros csillagcsengő cseng.

Kovács András Ferenc

Bandi pónija

Bandinak volt egy pónija. Pirítósnak hívták. Bandi nagyon szerette a pónit, minden nap megfésülte a sörényét, gondosan ápolta a szőrét. Bandi testvére, Pista sokat csúfolta Pirítóst.

– Túl kicsi. Semmire se lehet használni. Nem tudja átugrani a kerítést sem. Olyan kövér, sose nyersz vele versenyt.

Bandi nem törődött a csúfolódással. Pirítós kitartóan ügetett az ösvényeken, és nagyszerű barát volt. Ki akart versenyt nyerni vele? István mégsem hagyta abba a csúfolódást. Néha még anyja és apa is kinevette Pirítóst, hogy ilyen jó húsban van.

– Inkább Hordónak kéne hívnod – mondta apa –, nem Pirítósnak.

Azon a karácsonyon a havazás nem akart elállni. Apa az ablakból nézte, hogy hull egyre jobban a hó.

– Ha nem áll el – mondta –, nem tudok elmenni kocsival a nagymamáért, még az ajándékokat sem tudjuk elvinni neki.

Bandi szülei minden karácsonykor ajándékokat vittek a nagymamának. Karácsonyeste a nagymama örömmel bontotta ki a csomagokat. Kisgyermekkorára emlékezett, Németországra, ahol ez volt a szokás. Karácsony első napján aztán ő jött át Bandiékhoz ebédre. Most úgy látszott, ezt a karácsonyt a nagymamának egyedül, ajándékok és családi ebéd nélkül kell eltöltenie.

– Nagyon csalódott lesz szegény – mondta anyja.

Bandinak mentő ötlete támadt:

– Talán hasznát vehetnének Pirítósnak – mondta. István nevetni kezdett.

– Ez a négylábú karácsonyi kalács? Miben tudna ez segíteni?

– Karácsonyeste elviszem vele az ajándékokat – mondta Bandi. – Pirítósnak nem számít a hó. Másnap meg apa megy el Pirítóssal. Fölülteti rá a nagymamát, elhozza hozzánk.

István már nem nevetett, anyja és apa is gondolkodóba esett.

– Nincs olyan messze, hogy ne érnél vissza sötétedés előtt – szólta anyja.

– Figyelj jól az útra! – mondta apa. – Még látható a csapás.

Bandi felült Pirítós hátára, és elindult az ajándékokkal a nagymamához. Karácsony reggel pedig a nagymama fölvette a legszebb ruháját. Fölült Pirítósról, akit apa kötőféken vezetett hazáig.

Tóth Viktor

3. osztály, Petőfi Sándor iskola, Magyarcsérnye

Linda Jennings

Barkács

Tobozangyalkák

Szükséges anyagok:

- tobozok
- zseníliadrót vagy szalag
- fagolyók
- száraz moha vagy fonál
- a hajnak
- filctoll
- ragasztó

Elkészítés:

Az angyalka testét a toboz alkotja, erre erősítsd rá a fejét, vagyis a fagolyót. Mohából ragassz rá haját, vagy ha nincs, fonálból is elkészítheted. Filctollal rajzolj arcot is az angyalkának! Végül készítsd el a szárnyait: a zseníliadrótot hajlítsd be nyolcas alakzatban, és erősítsd rá a hátára. Erre a célra használhatsz egy szép szalagot is, köss belőle masnit, és azt ragaszd az angyalkákra.

Angyalok szállnak

Hópihe-csillám
landol a pillán,
tő fagyos medrén
jég ragyog.

Szállnak a varjak,
hőember baktat,
dermedt kezében
sétabot.

Nézd, földet érve
tél ölelése
csillan a fázós
völgyeken!

Angyalok szállnak,
szívmeleg árad,
fénylik e boldog
ünnepe.

Mentovics Éva

Mézskalács

Cukor, cimet, méz és dió,
mézskalácsba ez való.
Megkeverem, megkavarom,
egy nagy tálban összegyúrom.

Jaj! A tálban alig maradt,
mind a kezeimre ragadt!
Meglisztezem, újragyúrom,
Jó vékonyra ki is nyújtom.

Csillag, csengő meg szívforma,
Kis tepsibe sorba rakva.
Nyomok bele dísznek meggyet,
Mandulát és diót, egyet.

Szép barnára sült a kalács,
illatával megtelt a ház.
Karácsonyi angyalcsoport,
Szimatol az ablak alatt.

Matos Maja

Karácsonyi szókereső

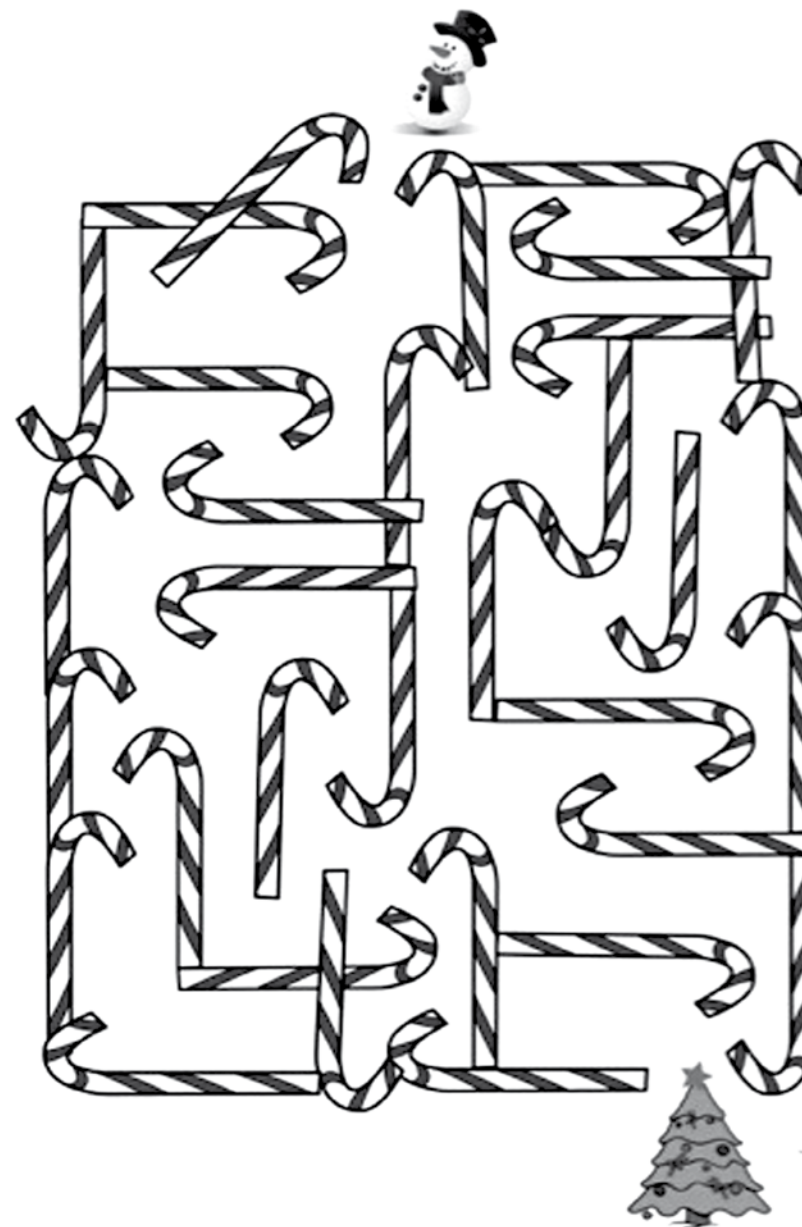
S Z Á N K Ó T D B E J G L I
J É G L A E É I T É L A P Ó
K G Y E R N L Ó S H A V A S
E Z A J Á N D É K F A G Y É
S H Ó P C S E N G E T T Y Ű
Z A D Í S Z K E S A P K A A
T S Á L O R Á K A L A P C S
Y O F E N Y Ő F A H I D E G
Ü N Y O Y H Ó E M B E R D !

AJÁNDÉK	FENYŐFA	KARÁCSONY
BEJGLI	HAVAS	KESZTYŰ
CSENGETTYŰ	HIDEG	SÁL
DIÓ	HÓ	SAPKA
DÍSZ	HÓEMBER	SZÁNKÓ
ÉNEK	JÉG	TÉL
FAGY	KALAP	TÉLAPÓ

Találd meg a felsorolt szavakat! A kimaradt betűkből olvasd össze a megfejtést!

Útvesztő

Vezesd el a hóembert a karácsonyfához!

Télen fehér bundát ölt a hermelin

A menyét közeli rokona, a hermelin télire csodaszép, hófehér bundát ölt. Ezt a ruhát irigyelték el tőle egykor királyok, hercegek és grófok.

A hermelin testhossza 30–40 cm, a bozontos farkát is beleszámítva. A hím hermelin jóval nagyobb a nősténynél.

a nemesek és királyok kiváltsága volt a hermelinprémme díszített öltözet.

A hermelin egész Európában megtalálható, a Pireneusokban és az Alpok partjainál, a Jeges-tengernél és Ázsiában is. Észak-Amerikában rövid szőrű rokona, a menyét él.

Bundája csak télen fehér

A hermelin bundája barnás-vöröses, hasa alja fehér, farka vége fekete. Az északi területeken élő hermelin színt vált, télire levedli rőtes ruháját, és hófehér bundát ölt, csak a farka hegye marad télen is fekete. Ezt a csodaszép szőrmét irigyelték el egykor az emberek, és ez tette gazdaggá a prémkereskedőket. Régen vadászták és tenyésztették gyönyörű bundája miatt. Számos országban

A hermelin főleg egerekkel és pockokkal táplálkozik, bár gyakran megdézsmálja a madarak fészkeit is. Baromfiudvarokban is gyakori, de nem szívesen látott vendég.

A hím hermelin jó apa

A nőstény hermelin elhagyott hörcsög- vagy ürgelyukban hozza világra csupasz és vak kölykeit. A hím hermelin példamutató apa, a kicsinyek felneveléséből teljes mértékben kiveszi a részét. A hermelin és a menyét is védett faj. Kölyökkorában fogságba esve a menyéthez hasonlóan az emberhez szelídül.

Tudod-e?

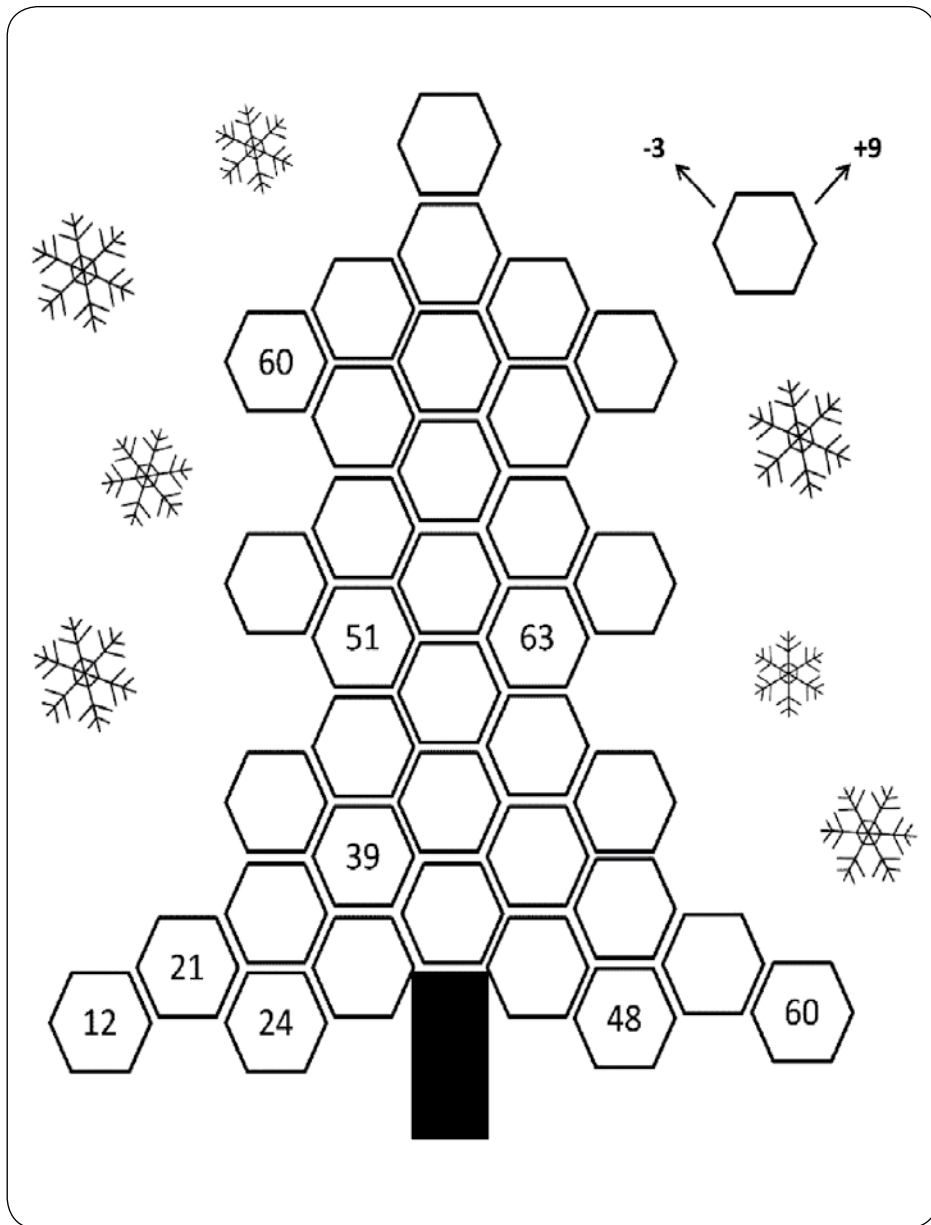
A hermelin a magától jóval nagyobb nyulat is képes elkapni.

Különbségkereső

Jól nézd meg a két képet! Elsőre egyformának tűnnek, pedig valójában 10 különbség is van köztük. Találd meg őket!

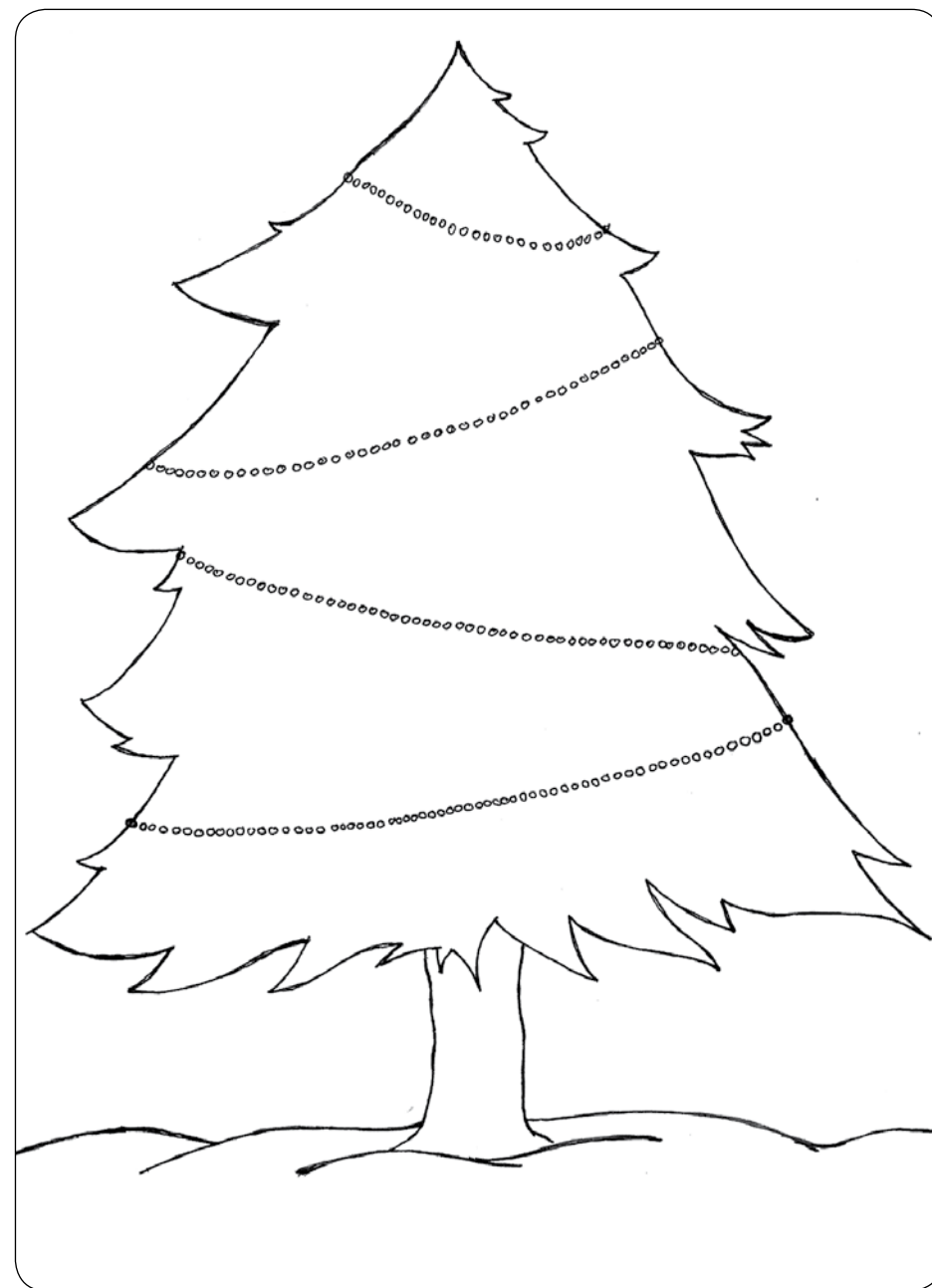
Karácsonyi matek

Töltsd ki a hiányzó számokkal a karácsonyfát! Ki tudod számolni, melyik szám lesz a csúcán?

Díszítsd fel a fenyőt!

Karácsony

Goór Imre

6 éves óvodás, Péterréve

Huszák Anikó

1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Illés Leóna

óvodás, Péterréve

Szőllősi Rita

Bambi Óvoda, Szenttamás

Kovács Gyólay Szófia

2. osztály, Kárász Karolina iskola, Horgos

Csévári Dániel

3. osztály, Ivo Andrić iskola, Tiszakálmánfalva

Szárnybontogató

Az angyalok

Láttam egy angyalt, ahogy a Jézuskával pakolják a csomagokat. (Bence)

Én hiszek az angyalokban. Este eljönnek hozzatok, őriznek bennünket. (B. Viktor)

Szerintem a kisbabák látják őket. (Roli)

Mindig velünk vannak, csak láthatatlanok. (Korvin)

Azon az éjszakán, amikor megszülettem, 14-15 angyalt láttam. Úgy csillogtak, mintha aranyból lennének. (Áron)

Én karácsonykor az utcákon különös fényt láttam. (Bence)

Kétéves voltam, aludtam. Karácsony volt, szép fényt láttam. Úgy tettem, mintha aludnék. Reggel láttam, hogy az angyalok mindent megjavítottak. (Blanka)

Egyszer az iskolából hazafelé megbotlottam, nem estem el. Úgy éreztem, mintha egy angyal megfogott volna. (Botond)

Elmesélték: a zentai Emlékiskola 1.c osztályának tanulói

A kaland

Egyszer volt, hol nem volt, volt két kiscsibe. Egy napsütéses délután sétáltak a réten, s találtak egy hosszú gilisztát. Mind a kettő magának szerette volna. Csak húzták, csak húzták kétfelé. Addig, addig, míg szegény ketté nem szakadt. A csibék felborultak és legurultak a dombról. Végül mindkettőjüknek csak fél giliszta jutott, de így is jóllaktak mindketten. Ott a domb alján elaludtak. Még ma is ott heverésznek, ha az éhség fel nem keltette őket.

Erdélyi Petra

3. osztály, Oromhegyes

A nagy vándorút

Volt a világon két csibe. Sétálgattak a puha fűben. Gondolták, jó lenne egy kis zsákmány. Útra is keltek. Mentek, mendégéltek, míg egy virágos mezőre nem értek. A hosszú úton már igazán korgott a gyomruk az éhségtől. Éppen ekkor

dugta ki a földből egy giliszta a fejét. Nagyon megörültek neki. A csúszós állat majdnem elmenekült, mire megkaparintották, de mindkettőjük magának akarta. Addig húzták, húzták míg ketté nem szakadt. Végül egy-egy fél jutott mind a két csibének. Így egyikük sem maradt éhen. Itt a vége, fuss el véle.

Dávid Orsolya

3. osztály, Oromhegyes

Lilla szülinapja

Lillának ma van a szülinapja.

Szülei felköszöntik, és ajándékkal kedveskednek neki. Felöltöznek és elindulnak a közeli játszóházba. A szülinapi bulira Lilla meghívta az összes osztálytársát. Megérkeztek a barátai, és végre elkezdődött a buli.

Radakov Amina

2. osztály, Kizúr István iskola, Szabadka

A repülés

Egyszer volt, hol nem volt, a réten túl élt Árpi, a kis veréb, aki nem tudott repülni.

Anyja minden tudományát bevetette, de mégsem sikerült a szárnypróbálgatás. Verébma elhatározta, hogy elviszi Árpit az albatroszhoz, akit a világ legjobban repülő madaraként ismernek. Néhány lecke után már nagyon örültek, mert jobban ment neki a szárnycsapkodás. Hogy bemutatassák a tanultakat, vendégségbe mentek cinkéékhez az öreg tölgyfára. Szerencsétlenségükre éppen akkor járt arra a farkas. Korgó hassal csak arra várt, hogy elkezdődjön a repülés bemutatója. A madarak mit sem sejtve, szárnyukat verdesve nekikezdték a repülésnek. Árpi hamar elfáradt, és zuhanni kezdett, de amikor meglátta az ordast, minden erejét összeszedte, és emelkedni kezdett.

A kismadár nagyon boldog volt, mert a vesztély hatására végre ő is megtanult úgy repülni, mint a többiek.

Dudás Réka

3. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Tűzoltók

Olajos Teodóra

1. osztály, Sonja Marinkóvíć iskola, Nagybecskerek

Muci Balázs

1. osztály, Petőfi Sándor iskola, Újvidék

Tóth Dániel

1. osztály, Petőfi Sándor iskola, Újvidék

Gergely Gregory

4 éves, Szivárvány Óvoda, Ada

Ujhelyi Balázs

3. osztály, J. J. Zmaj iskola, Törökkanizsa

Oláh Lara

2. osztály, Arany János iskola, Orom